

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 iunie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 30 noiembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018, declarat de către inculpatul

Botnaru Victor XXX, născut la
XXX, originar din XXX,
domiciliat XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 22.03.2017 - 30.11.2017;
2. Instanța de apel: 20.12.2017 - 28.02.2018;
3. Instanța de recurs: 11.05.2018 - 13.06.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 30 noiembrie 2017, Botnaru Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.326 alin.(1) Cod penal la amendă în mărime de 2000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Botnaru Victor, deținând funcția de ofițer de urmărire penală al Direcției generale urmărire penală a Inspectoratului General al Poliției, în cadrul convorbirii telefonice purtate cu Secara Mihail, la 02 noiembrie 2016, în intervalul de timp 17.28, 17.35-17.37, acționând din intenție directă, susținând că are influență asupra ofițerului de urmărire penală „Artiom” din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție a mun.Chișinău și asupra procurorului în Procuratura Buiucani, mun.Chișinău, care urma să examineze prin prisma prevederilor art.274 Cod de procedură penală, legalitatea soluției adoptate de ofițerul de urmărire penală, personal, în interesul propriu, dar și în interesul unei alte persoane, a pretins de la Secara Mihail valută care nu i se cuvine în sumă de 500-600 de euro, echivalentul a 11052-13263 lei, pentru a-l determina pe ofițerul de urmărire penală în exercitarea funcției sale să înceapă urmărirea penală în baza plângerii depuse de Secara Mihail pe faptul deposedării de autoturism și să declanșeze investigații în vederea căutării mijlocului de transport, iar pe procuror să confirme legalitatea începerii urmăririi penale prin fixarea termenului urmăririi penale.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal să fie încetat în baza art.55 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse pecuniare și excluderea pedepsei complementare, invocând că instanța i-a aplicat o pedeapsă prea aspră; - deși a fost

sesizată, instanța nu s-a expus în privința cererii privind încetarea procesului penal în baza art.55 Cod penal și nu a ținut cont că a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, și-a recunoscut vina și se căiește sincer de cele comise; - instanța neîntemeiat a aplicat pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a ocupa funcții publice.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată de către inculpat doar în partea stabilirii pedepsei penale, care a solicitat încetarea procesului penal în baza art.55 Cod penal și excluderea pedepsei complementare.

Cu referire la solicitarea inculpatului privind încetarea procesului penal în baza art.55 Cod penal, instanța a precizat că reieșind din prevederile articolului dat, acesta nu se aplică în privința persoanelor care au săvârșit infracțiunea prevăzută de art.326 alin.(1) Cod penal, care, în speță, îi este imputată inculpatului.

Totodată, ținând cont de prevederile art.7, 61 și 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că nu are antecedente penale, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, instanța de apel a conchis că pedeapsa sub formă de amendă stabilită de prima instanță a fost individualizată corect, această pedeapsă fiind de natură să restabilească echilibrul social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopului legii penale.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar inculpatul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal intentat în privința lui să fie încetat în baza art.55 Cod penal și excluderea pedepsei complementare, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; - instanța a apreciat arbitrar circumstanțele cauzei și i-a stabilit o pedeapsă prea aspră; - nu s-a expus în privința cererii privind încetarea procesului penal în baza art.55 Cod penal; - instanța nu a ținut cont că a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, și-a recunoscut vina, s-a căit sincer pentru fapta comisă și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată; - s-au aplicat greșit prevederile legii penale în partea aplicării pedepsei complementare, care nu este prevăzută de norma penală în baza căruia a fost condamnat.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea inadmisibilității recursului ca fiind vădit neîntemeiat, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând respectivele temeuri în raport cu motivele invocate, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare.

Totodată, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor acestuia, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa care i-a fost aplicată.

Motivele recurentului enumerate la pct.5 al prezentei decizii, Colegiul penal le consideră drept lipsite de temei.

Prin urmare, cu referire la criticile recurentului potrivit cărora instanța de apel nu s-a expus în privința cererii privind încetarea procesului penal în baza art.55 Cod penal, Colegiul penal constată că acestea sunt pur declarative, or, instanța de apel la pct.19 și 20 din decizie a explicat clar și detaliat de ce în speță nu pot fi aplicate prevederile normei pre-citate.

Astfel, Colegiul penal relevă că instanța de apel examinând apelul declarat de către inculpat, care a solicitat încetarea procesului penal intentat în privința acestuia și tragerea lui la răspundere contravențională, prin prisma circumstanțelor cauzei și a legislației penale pertinente, corect a conchis că în cauză nu pot fi aplicate prevederile art.55 Cod penal și dispusă liberarea acestuia de răspundere penală, cu tragerea la răspundere contravențională, or, potrivit normei, aceasta poate fi aplicată doar cu condiția că inculpatul a săvârșit pentru prima oară o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, și-a recunoscut vina, a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și s-a constatat că corectarea lui este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale. Totodată, norma prevede că aceasta nu se aplică în cazul infracțiunilor prevăzute de art.181¹, 256, 303, 314, art.326 alin.(1) și (1¹), art.327 alin.(1), art.328 alin.(1), art.332 alin.(1), art.333 alin.(1), art.334 alin.(1) și (2), art.335 alin.(1) și art.335¹ alin.(1) Cod penal.

Prin urmare, contrar celor afirmate de recurent, la stabilirea pedepsei, instanța a reținut toate circumstanțele necesare pentru o individualizare corectă a pedepsei penale, inclusiv că infracțiunea imputată inculpatului face parte din categoria celor mai puțin grave, că inculpatul nu are antecedente penale, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată (pct.27-29 din decizia instanței de apel), însă aceste aspecte, care sunt enumerate la art.55 Cod penal, și care ar da dreptul instanței să aplice prevederile acestei norme nu sunt suficiente, or, o altă condiție obligatorie întru aplicarea față de inculpat a normei indicate este ca infracțiunea imputată să nu facă parte dintre cele exhaustiv exceptate de aceeași normă.

În context, Colegiul penal precizează că inculpatului îi este imputată săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.326 alin.(1) Cod penal, iar potrivit art.55 Cod penal, prevederile acestuia nu sunt aplicabile în cazul acestei infracțiuni.

Respectiv, argumentele invocate, precum că instanța de apel nu a ținut cont că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, că și-a recunoscut vina, s-a căit sincer pentru fapta comisă și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și că nu s-a pronunțat asupra cererii acestuia privind oportunitatea aplicării în speță a prevederilor art.55 Cod penal contravin materialelor cauzei, or, Colegiul penal reiterează că instanța de apel corect și în deplină măsură a dat apreciere circumstanțelor cauzei și corect a constatat că infracțiunea săvârșită de către inculpat se exceptează de la aplicarea prevederilor art.55 Cod penal și respectiv, inculpatul nu poate fi liberat de răspundere penală cu tragere la răspundere contravențională.

Argumentul recurentului, precum că instanțele neîntemeiat i-au aplicat pedeapsa complementară, pe motiv că sancțiunea art.326 alin.(1) Cod penal nu prevede pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate, nu poate fi reținut.

Colegiul penal precizează că, potrivit art.65 alin.(3) Cod penal, privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a Codului penal, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Astfel că, instanțele de fond, având în vedere că inculpatul a săvârșit fapta imputată fiind în funcția de ofițer de urmărire penală în Direcției generale urmărire penală a Inspectoratului General al Poliției, a pretins bani de la M.Secara, susținând că are influență asupra ofițerului de urmărire penală din cadrul IP Buiucani al Direcției de Poliție a mun.Chișinău și asupra procurorului din Procuratura Buiucani, corect au conchis asupra oportunității aplicării față de acesta a pedepsei complimentare - privarea de dreptul de a ocupa funcții publice, pentru a preveni săvârșirea de către acesta a unei noi infracțiuni în legătură cu funcția ocupată.

În această ordine de idei, Colegiul penal constată că la stabilirea pedepsei lui V.Botnaru, instanțele de fond au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare, prevăzute de art.7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de funcția deținută, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că nu are antecedente penale, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect au conchis că în privința inculpatului urmează a aplica atât pedeapsa penală - amenda, cât și cea complementară - privarea de dreptul de a ocupa funcții publice.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul indică aceleași argumente ca și în apel, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat la pct.18-32 ale deciziei, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, în pct.37 al Hotărârii a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenția EDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct.61, seria A nr.288*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct.60*).

Cu referire la argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal, așa cum a fost stabilit mai sus, reiterează că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde atât fondul apelului declarat de către procuror, cât și temeiurile de fapt și de drept care au fost puse la

baza ei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către inculpat nu sunt acceptabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Botnaru Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2018, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu